

Labádi Gergely (1975–2017)

Már egy hónapnál is hosszabb idő telt el Labádi Gergely barátunk halála és temetése óta, mégsem érzem – a szegedi egyetem bölcsészkarának folyosóin zajló beszélgetésekből úgy tűnik, mások sem – a fájdalmas megrendültség tompulását. Pedig lassan hozzá kell szoknunk az új élethelyzethez: ha egy bonyolult szakmai kérdésre keresünk választ, ha bibliográfiai orientációra van szükségünk egy új kutatási irányhoz, vagy ha csak egy jó baráti szóra vágyunk, nem kopoghatunk már át Gergő szobájába, ahol akárhány nyomtatott könyvet és elektronikus dokumentumot is olvasott egyszerre, nemcsak figyelmesen meghallgatta kéréseinket és kérdéseinket, hanem a rá oly jellemző ironikus és önironikus stílusban meg is válaszolta azokat. Másfél évvel volt fiatalabb nálam, mégis olyan megkérdőjelezhetetlen tekintélye volt mindannyiunk előtt, amilyen csak idősebb kollégáknak szokott lenni. Ennek magyarázata kézenfekvő: olyan átfogó műveltséggel és problémaérzékenységgel rendelkezett, amellyel csak igen kevesen (megkockáztatom: generációnkból, a kora negyvenesekből pedig rajta kívül senki). Gergő biztosan érezte – mert éreznie kellett – azt a tudásával és felkészültségével kiérdemelt bizalmat, amellyel sokan fordultunk hozzá, de legbölcsebb tanácsait és legjobb (nekünk szánt) ötleteit olyan retorikával adta elő, amely magában foglalta saját magiszteri pozíciójának folyamatos destrukcióját. Nem ismertem nála szerényebb embert.

A magyar irodalomtörténet nyilván elsősorban a felvilágosodás kori episztola monográfusaként és az idetartozó szövegek kritikai kiadásának elkészítőjeként fog emlékezni Labádi Gergelyre, s bizonyosan nem enyésznek el majd annak a textológiai-szövegkiadói tevékenységnek az eredményei sem, amelyet a Reciti munkatársaival karöltve a ReTextum keretei között végzett. Bár legfrissebb szellemi termékei az én szűkös értelmi horizontomat meghaladják, azokra a tanulmányértékű blogbejegyzésekre, amelyeket a *distant reading* módszertanával kapcsolatban tett közzé, alighanem a digitális szövegkultúra magyarországi meghonosításának fontos állomásaiént fog majd tekinteni az utókor.

Bocsáttassék meg nekem, hogy a legszívesebben mégis közös munkáinkra, a Spectator magyar fordításának közzétételére, illetve a *Német Máté koma* című 18. századi regény sajtó alá rendezésére emlékszem. Nem is annyira az együttműködés eredményei dobogtatják meg a szívem, inkább a közös munkálkodás folyamatára gondolok erős nosztalgiával. Nagyon jó volt ugyanis Gergővel dolgozni: odaadó volt, de nem fanatikus, szorgalmas, de nem hajcsár, tudatos, de nem makacs. A neki kiszabott nem egészen 42 évnyi idő alatt emberként, barátként, tudósként egyaránt nagyot alkotott. A hiányát nem fogjuk egyhamar feldolgozni, de emlékét megőrizzük.

Balázs Péter

Szegedi Tudományegyetem